

“Dit is wat onze heersende klasse heeft besloten dat normaal zal zijn”: Herdenking van Aaron Bushnell

Op 25 februari 2024 liep de 25-jarige Amerikaanse luchtmachtmilitair **Aaron Bushnell** kalm naar de poorten van de Israëlische ambassade in Washington, D.C. In zijn militaire uniform sprak hij zachtjes in een livestream:

“Ik ben een actief dienend lid van de United States Air Force en ik zal niet langer medeplichtig zijn aan genocide. Ik sta op het punt een extreem protest te plegen, maar vergeleken met wat de mensen in Palestina ervaren door toedoen van hun kolonistoren, is het helemaal niet extreem. Dit is wat onze heersende klasse heeft besloten dat normaal zal zijn.”

Kort daarna stak hij zichzelf in brand. Terwijl de vlammen hem opslokten, riep hij keer op keer: *“Free Palestine!”*

Aaron Bushnell stierf enkele uren later. Zijn lichaam verging, maar zijn woorden ontketenden een wereldwijd gesprek over geweten, medeplichtigheid en de prijs van moreel zwijgen.

Een martelaar van het geweten

Aaron Bushnell een martelaar noemen betekent erkennen dat hij stierf voor een waarheid die hij niet langer kon ontkennen. Zijn daad kwam niet voort uit wanhoop, maar uit overtuiging — een radicale weigering om te leven in de morele hypocrisie die hij om zich heen zag.

Bushnell begreep de machinerie van de macht. Als gewone militair had hij gezien hoe gehoorzaamheid en bureaucratie verre oorlogen in stand houden, hoe het lijden van burgers wordt gereduceerd tot statistieken en hoe systemen wreedheid ontsmetten met taal als “nationale veiligheid” en “collateral damage”.

Maar zijn verzet was niet alleen publiek; het was ook hartverscheurend persoonlijk. Voor zijn dood **doneerde hij al zijn spaargeld aan het Palestine Children’s Relief Fund**, een organisatie die medische zorg en hulp biedt aan jonge oorlogsslachtoffers. Hij **regelde ook dat een buurman voor zijn geliefde kat zou zorgen**, zodat zelfs in zijn laatste protest daad mededogen elke beslissing stuurde.

Dergelijke gebaren onthullen dat zijn protest geen verwerping van het leven was, maar een verdediging ervan.

In de dagen voor zijn dood postte hij online:

“Veel van ons vragen zich graag af: ‘Wat zou ik doen als ik leefde tijdens de slavernij? Of in het Jim Crow-zuiden? Of onder apartheid? Wat zou ik doen als mijn land genocide pleegde?’ Het antwoord is: jullie doen het. Nu meteen.”

Die verklaring was zowel bekentenis als uitdaging — een spiegel voor een samenleving die prat gaat op morele achterafblik terwijl ze hedendaagse gruweldaden tolereert.

De normalisering van het ondenkbare

Bushnells ijzige waarschuwing — *“Dit is wat onze heersende klasse heeft besloten dat normaal zal zijn”* — was geen overdrijving. Het was een diagnose. Hij zag een wereld waarin de vernietiging van hele wijken in Gaza, de uithongering van burgers en het doden van kinderen gerechtvaardigd konden worden met de taal van beleid en defensie.

Voor hem lag de gruwel niet alleen in de geweld zelf, maar in **hoe gemakkelijk dat geweld werd weggeredeneerd**. Wanneer regeringen mensenrechten schenden zonder straf en het publiek dat accepteert als achtergrondruis van geopolitiek, dan is gruweldaad inderdaad gewoon geworden.

Bushnells daad was een weigering om die nieuwe normaliteit te accepteren. Zijn vuur verklaarde: *“Nee, dit kan niet normaal zijn.”*

De verbrijzelde autoriteit van het internationaal recht

In de kern van Bushnells protest stond niet alleen empathie voor Gaza, maar angst voor de toekomst van de mensheid. Zodra de **normen van het internationaal recht** — tegen collectieve bestraffing, het richten op burgers of uithongering als oorlogswapen — zonder consequenties worden geschonden, nodigt het precedent uit tot wereldwijde ineenstorting.

Hij leek te begrijpen dat de erosie van verantwoordelijkheid in één conflict elke natie daarna bedreigt. Wanneer recht selectief wordt, wanneer gerechtigheid voorwaardelijk is, wordt moraliteit zelf onderhandelbaar. Zijn dood was dus **een morele schreeuw en een profetische waarschuwing**: de wereld kan niet voortbestaan als macht kan doden zonder schaamte.

De echo van het geweten: een geslachtslijn van morele waarschuwing

Bushnells woorden behoren tot een blijvende traditie van denkers die erop stonden dat **het kwaad gedijt niet op haat, maar op onverschilligheid**. Zijn reflecties weerklinken door de tijd — met Einsteins humanisme, Burkes politieke realisme en Elie Wiesels morele getuigenis — elk confronteerde de kwestie van medeplichtigheid in hun eigen tijdperk.

Toen Bushnell schreef:

“Veel van ons vragen zich graag af: ‘Wat zou ik doen als ik leefde tijdens de slavernij? Of in het Jim Crow-zuiden? Of onder apartheid? Wat zou ik doen als mijn land genocide pleegde?’ Het antwoord is: jullie doen het. Nu meteen.”

sloot hij zich aan bij die geslachtslijn — hij veranderde de morele achterafblik van de geschiedenis in een aanklacht in de tegenwoordige tijd.

Einstein: De kosten van toekijken

Het citaat dat vaak wordt toegeschreven aan **Albert Einstein**, hoewel niet geverifieerd, vangt Bushnells betekenis:

“De wereld zal niet worden vernietigd door hen die kwaad doen, maar door hen die toekijken zonder iets te doen.”

Beide mannen erkenden dat het kwaad zelden zichzelf aankondigt; het sijpelt binnen in het dagelijks leven via berusting en gehoorzaamheid. Bushnell weigerde toeschouwer te zijn. Zijn daad was de uiteindelijke ontkenning van passiviteit — een verklaring dat stilte zelf een wapen is in de handen van de machtigen.

Burke: De dodelijke passiviteit van “goede mensen”

Edmund Burkes beroemde waarschuwing klinkt nog steeds:

“Het enige wat nodig is voor de triomf van het kwaad is dat goede mensen niets doen.”

Bushnells boodschap geeft die gedachte nieuwe urgentie. De “goede mensen” van zijn tijd waren geen schurken, maar burgers, professionals en soldaten die stilzwijgend systemen van vernietiging in stand hielden. Door te zeggen “*Jullie doen het. Nu meteen,*” verbrijzelde Bushnell de troostende illusie dat medeplichtigheid neutraal is. Dat is het niet. Het is actieve deelname aan schade door nietsdoen.

Wiesel: De dood van empathie

En in **Elie Wiesels** spookachtige woorden uit zijn Nobel-lezing van 1986:

“Het tegenovergestelde van liefde is niet haat, het is onverschilligheid.”

Voor Wiesel maakte onverschilligheid Auschwitz mogelijk; voor Bushnell maakt onverschilligheid mogelijk dat Gaza brandt. Beiden zagen dat het grootste gevaar niet woede is, maar de morele verdoving die gruweldaden toelaat terwijl de wereld toekijkt via schermen.

Bushnells stem voegt zich bij de hunne — niet in theorie, maar in vlammen.

Getuigenis door vuur

Door de geschiedenis heen is **zelfverbranding** de meest extreme vorm van getuigenis geweest — van Thích Quảng Đức's stille protest in Saigon tot de Tibetaanse monniken die zichzelf in brand staken voor vrijheid. Elke daad vertaalt een morele kreet in de universele taal van lijden.

Aaron Bushnell trad toe tot die geslachtslijn van radicale getuigenis. Zijn vlammen waren niet alleen een symbool van verontwaardiging, maar een poging om het verdoofde geweten van de machtigen te wekken. Hij zocht niet naar het vernietigen van anderen — alleen om ons eraan te herinneren dat het leven zelf in onze naam wordt vernietigd.

Hij sprak niet van wraak, maar van bevrijding — niet van wanhoop, maar van solidariteit.

De last die hij achterlaat

Aaron Bushnell herdenken betekent een zware verantwoordelijkheid dragen. Zijn leven eist dat we onze eigen medeplichtigheid confronteren in de systemen die we bewonen. Hoeveel van ons, vraagt hij vanuit het hiernamaals, blijven accepteren als “normaal” wat ons in plaats daarvan zou moeten doen gruwelen?

Hij liet geen manifest na, geen organisatie — alleen het voorbeeld van één mens die weigerde gruweldaad te normaliseren. Hij zorgde ervoor dat zijn kat veilig was, gaf zijn spaargeld aan kinderen gevangen in een oorlogsgebied en stapte de geschiedenis in als een levend vraagteken: *Wat zou jij doen?*

Zijn waarschuwing, *“Dit is wat onze heersende klasse heeft besloten dat normaal zal zijn,”* is niet alleen een beschuldiging van de elite. Het is een spiegel voor ons allemaal. Want wat van bovenaf genormaliseerd wordt, overleeft alleen omdat het van onderaf geaccepteerd wordt.

Epiloog: Een vlam die weigert uit te doven

Aaron Bushnells laatste daad was geen einde, maar een opening — een scheur in het weefsel van collectieve ontkenning. Zijn dood herinnert ons eraan dat geweten nog bestaat, zelfs wanneer begraven onder de machinerie van het imperium.

Hij was een soldaat die menselijkheid koos boven gehoorzaamheid. Hij was een man die ervoor zorgde dat zijn kat veilig leefde terwijl hij zelf in het vuur stapte. Hij was een burger die weigerde te accepteren dat genocide ooit “normaal” kon zijn.

▮ *“Dit is wat onze heersende klasse heeft besloten dat normaal zal zijn.”*

Laat die woorden weerklinken in elke regeringszaal, elke redactie en elk stil huishouden. Ze zijn niet alleen zijn waarschuwing — ze zijn ons oordeel.

Aaron Bushnell herdenken betekent weigeren te leven alsof zijn protest tevergeefs was. Zijn vuur roept ons op om te ontwaken, te handelen en de normalisering van onmenselijkheid te beëindigen voordat het ons allemaal verteert.